

A KÚRIA
Önkormányzati Tanácsának
h a t á r o z a t a

Az ügy száma: Köf.5018/2019/4.

A tanács tagja: Dr. Balogh Zsolt a tanács elnöke, Dr. Horváth Tamás előadó bíró,
Dr. Dobó Viola bíró

Az indítványozó: Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság

Az érintett önkormányzat: Budapest Főváros XX. Kerület Pesterzsébet Önkormányzata
(1021 Budapest, Kossuth L. tér 1.)

Az ügy tárgya: telekadó mértékének törvényességi vizsgálata

Rendelkező rész

A Kúria Önkormányzati Tanácsa

- megállapítja, hogy a Budapest Főváros XX. kerület Pesterzsébet Önkormányzata képviselő-testületének a 2014. január 1–2017. április 26. között hatályos a helyi telekadóról szóló 41/2012. (XII. 7.) önkormányzati rendelet 2. § (2) bekezdése törvénysértő volt,
- megállapítja, hogy a törvénysértő rendelkezés nem alkalmazható a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság előtt folyamatban lévő 30.K.30.759/2018. számú eljárásban, valamint valamennyi, a jelen határozat hivatalos lapban való közzétételének időpontjában valamely bíróság előtt folyamatban lévő egyedi ügyben;
- a Budapest Főváros XX. kerület Pesterzsébet Önkormányzata képviselő-testületének a 2017. április 27-étől hatályos a helyi telekadóról szóló 41/2012. (XII. 7.) önkormányzati rendelet 2. § (2) bekezdése jogszabály-ellenességének megállapítására és az alkalmazási tilalom kimondására irányuló bírói indítványt elutasítja;
- elrendeli határozatának a Magyar Közlönyben való közzétételét;
- elrendeli, hogy határozatának közzétételére, a kézbesítést követő nyolc napon belül, az önkormányzati rendelet kihirdetésével azonos módon kerüljön sor.

A határozat ellen jogorvoslatnak nincs helye.

Indokolás

Az indítvány alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes 1/1 arányban tulajdonosa a Budapest XX. kerületi 170187/35 hrsz.-ú, 24.524 m² területű, „kivett beépítetlen terület” megnevezésű ingatlannak. A Budapest Főváros XX. Kerület Pesterzsébeti Polgármesteri Hivatal a hatósági nyilvántartás adatai alapján a 2017. május 22. napján kelt AD–6912/6/2017. számú határozatában a felperes terhére 24.524 m² adóköteles telekterület után az alábbiak szerint állapította meg a telekadó összegét:

- a 2014-2016. évekre: egységesen 7.381.724 Ft/év,
- a 2017. évre:

580 m² adóalap után (övezet: Zkp-Kk-1.) a 2017. 01. 01-04.30. közötti időszakra 50.969 Ft, a 2017. 05. 01-12.31. közötti időszakra 0 Ft

15.578 m² adóalap után (övezet: Ek-1) a 2017. 01. 01-04.30. közötti időszakra 1.562.993 Ft, 2017. 05. 01-12.31. közötti időszakra 2.077.067 Ft

8.438 m² adóalap után (övezet: Vi–3/SZ3) 2.539.838 Ft,

tehát összesen 28.376.039 Ft telekadót állapított meg. Megállapította továbbá, hogy a 2018. évtől a telekadó éves összege az Ek-1 övezeti besorolású telekrész után 3.115.600 Ft, a Vi-3/SZ3 övezeti besorolású telekrész után 2.539.838 Ft, összesen 5.655.438 Ft.

[2] A felperes fellebbezése folytán eljáró alperes a 2017. július 28. napján kelt BP/1008/07846-2/2017. számú határozatával az elsőfokú határozatot helybenhagyta. Rögzítette, hogy az elsőfokú adóhatóság a bevallásban szereplő adóalap és az adómérték figyelembevételével jogszerűen határozta meg a 2014. 01.01-2017. 12.31. közötti időszakban fizetendő telekadó összegét. Az alperes a határozat meghozatala során többek között a helyi adókról szóló 1990. évi C. törvény (a továbbiakban: Htv.) 17-20. §-át, 52. §-át, Budapest Főváros XX. kerület Pesterzsébet Önkormányzata Képviselő-testületének a 2013. 01.01-2017. 04.26. között hatályos, illetve a 11/2017. (IV.26.) önkormányzati rendelettel módosított, 2017. 04.27-től hatályos, a helyi telekadóról szóló 41/2012. (XII. 7.) számú rendeletét (a továbbiakban: Ör.) alkalmazta.

[3] A felperes keresetet nyújtott be az alperes határozatának bírósági felülvizsgálata iránt a 2013-2017. évekre megállapított telekadó vonatkozásában. Kérte elsődlegesen a határozatnak az elsőfokú határozatra is kiterjedő hatályon kívül helyezését, másodlagosan megváltoztatását oly módon, hogy a felperest nem terheli a határozatban megállapított telekadó fizetési kötelezettség. A telekadó megállapításának jogalapját és az érintett ingatlan beépíthetőségét vitatta. Álláspontja szerint az ingatlan 2016-ig nem volt beépíthető, így az építési tilalom alatt álló ingatlannak minősül, ezért területének 50%-a mentes az adó alól. Hivatkozott arra, hogy az adókiivetés jogalapjául szolgáló Ör. 2013. 01.01-2017. 04.26. között, illetve 2017. 04.27-től jelenleg is hatályos 2. § (2) bekezdése a Htv. 6. § c) pontjába ütközik, ezért megsemmisítése indokolt.

[4] Előadta, hogy az alperes által a 2011-2012-2013. évekre megállapított telekadó fizetési kötelezettség tárgyában hozott határozat bírósági felülvizsgálata iránt per volt folyamatban. A 26.K.33.009/2016/3. számú ítéletében a bíróság megállapította, hogy a felperest telekadó fizetési kötelezettség nem terheli. A bíróság ítélete a Kúria 2016. június 14-én kelt Köf.5016/2016/4. sz. határozatán alapult, amely megállapította, hogy a 2013. január 1-jén hatályba lépett Ör. 2. §-ának (2) bekezdése törvénytört, mert differenciálás nélkül egységes adómértéket határoz meg, ezért ellentétes a Htv. 6. §-nak c) pontjával. A Kúria kimondta, hogy a törvénytört rendelkezések nem alkalmazhatók a felperessel szemben, tehát a 2012. és 2013. évekre az érintett ingatlanra a helyi adó kiivetésének anyagi jogi alapja megszűnt.

[5] Mivel az alperes a jelen perrel érintett 2014-2016. adóévekre és 2017-re az Ör. módosításáig, azaz 2017. 04.26-ig a korábban törvénytörtnek kimondott Ör. alapján állapította meg a felperesre az adófizetési kötelezettséget, ezért az a felperes szerint a későbbi időszakra sem alkalmazható. Az Ör. 2017. 04.27-től hatályos 2. § (2) bekezdése is a Htv. 6. § c) pontjába ütközik, mivel az formálisan ugyan tükrözi a telkek közti eltéréseket, de ténylegesen nem alkalmas a telkek közti értékkülönbségek megjelenítésére. Hangsúlyozta, hogy a helyi sajátosságok figyelembevételével történő differenciálásnak a telek hasznosíthatóságához, közművesítettségéhez, a rekultivációs szükségességéhez, a területi fekvéshez kell igazodnia. Mindezekre figyelemmel kérte a Kúria Önkormányzati Tanácsa eljárásának kezdeményezését.

[6] Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte, minden vonatkozásban fenntartotta a határozatában foglaltakat. A korábbi folyamatban volt eljárásban az ingatlan értékelésével kapcsolatban készített szakértői véleményt jelen eljárásban nem tartotta irányadónak, azt vitatta.

[7] A bíróság a perben igazságügyi ingatlanforgalmi szakértőt rendelt ki, aki erdészeti igazságügyi szakértő bevonásával, helyszíni szemle alapján készített szakvéleményében

megállapította az ingatlan forgalmi értékét, az alábbi megállapításokat tette: A felperesi ingatlan jelenlegi állapotában erdőtelepítésre, illetve az övezeti előírásnak megfelelő használatra nem alkalmas. Az ingatlan környezeti kármentése csak olyan jelentős kiadással valósítható meg, hogy az ingatlan jelen állapotában forgalomképtelennek tekinthető.

A bíróság indítványa és az önkormányzat védirata

[8] Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 30.K.30.759/2018/61. számú végzésében indítványozta annak megállapítását, hogy az Ör. 2014. január 1., 2015. január 1., 2016. január 1., 2017. január 1. és április 28. napján hatályos 2. § (2) bekezdése jogszabálysértő, ezért jelen perben nem alkalmazható.

[9] A bíróság álláspontja szerint az Ör. 2. § (2) bekezdésének a 2013. 01.01-2017. 04. 26. között hatályos rendelkezése azáltal, hogy differenciálás nélkül egységes adómértéket határoz meg, ellentétes a 2016. 12. 31-ig hatályos Htv. 6. § c) pontjával, illetve a jelenleg hatályos Htv. 7. § g) pontjával. Ezt támasztja alá a Kúria Köf.5016/2016/4. sz. határozata is, amely a 2012. és 2013. évekre a felperessel szemben nem találta alkalmazhatónak az Ör. fenti rendelkezését.

[10] A 2017. 04. 27-től hatályos Ör. 2. § (2) bekezdése pedig azért sérti a Htv. 7. § g) pontját, mert figyelmen kívül hagyja a helyi sajátosságokra és az adóalanyok teherbíró képességére vonatkozó differenciálási kötelezettséget. Nincs tekintettel ugyanis arra, hogy az ingatlan pozitív vagyoni értékkel nem bír, a telek beépítésre, illetve erdőtelepítésre jelen állapotában nem alkalmas és az alkalmassá tétele csak jelentős költséggel megvalósítható, valamint arra sem, hogy hasznosítása erősen korlátozott.

[11] A bíróság a fentiekre figyelemmel a Kúriának az önkormányzati rendelet felülvizsgálatára irányuló nemperes eljárását kezdeményezte; egyben a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: régi Pp.) 155/C. § (3) bekezdése alapján a per tárgyalását a nemperes eljárás befejezéséig felfüggesztette.

[12] A Kúria a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 140. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó 42. § (1) bekezdése szerint az érintett Önkormányzatot felhívta az indítványra vonatkozó nyilatkozata megtételére.

[13] Az Önkormányzat védiratában az Ör. 2014. január 1., 2015. január 1., és 2016. január 1. napján hatályos rendelkezéseivel kapcsolatban észrevételt tenni nem kívánt, tekintettel a Kúria Önkormányzati Tanácsának Köf.5016/2016/4. számú határozatára, és az abban foglalt megállapításokra.

[14] Felhívta a figyelmet ugyanakkor, hogy az Ör. 2017. április 27-től hatályos 2. § (2) bekezdése megfelelő differenciálást tartalmaz. A perbeli szakértő szakvéleményében minden adóévre megállapította az ingatlan rekultivációs költségét, és ezt a költséget levonta az ingatlan forgalmi értékéből, így minden érintett adóévre vonatkozóan negatív összegben határozta meg az ingatlan forgalmi értékét, az ingatlant szakvéleményében forgalomképtelennek tekinti. Az Önkormányzat szerint a helyi sajátosságok figyelembevételének kötelezettsége nem terjed ki arra, hogy a jogalkotó figyelembe vegye egy konkrét ingatlan rekultivációs költségeit. Hivatkozott az Önkormányzat a Kúria Önkormányzati Tanácsának Köf.5.008/2017/4. számú határozatára. Álláspontja szerint, a fentiek alapján a Htv. 7. g) pontjának kiterjesztő értelmezését jelentené, ha a helyi sajátosságok körében az ingatlan rekultivációs költségeit figyelembe kéne vennie. A rendelet szükségszerűen normatív szinten áll, kifejezett egyéniesítésre nincs lehetőség. Amikor továbbá a felperes az ingatlan tulajdonjogát adásvétel jogcímén megszerezte, az egész területe turisztikai erdő jellegű övezetbe volt sorolva. Felperesnek tisztában kellett lennie az ingatlan jellemzőivel, és beépítési, hasznosítási lehetőségével, az ehhez kapcsolódó gazdasági kockázatot maga köteles viselni, és nem terhelheti át a telekadót kiszabó hatóságra.

Összességében tehát a Htv. 7. § g) pontja nem sérül az Ör. által. Ebben a tekintetben az Önkormányzat az indítvány elutasítását kérte.

A Kúria Önkormányzati Tanácsa döntésének indokolása

I.

[15] Az indítvány részben megalapozott

[16] A Kúria Önkormányzati Tanácsa az indítványt tartalma szerint, a Kp. 141. § (2) bekezdése alapján bírálta el.

II.

[17] Az Ör. 2. § (1) bekezdése értelmében a telekadó alapja a telek m²-ben számított területe.

[18] Az Ör. 2013. 01. 01-2017. 04. 26. között hatályos 2. § (2) bekezdése szerint a telekadó évi mértéke a kerület egész területén egységesen 301 Ft/m².

[19] A 11/2017. (IV.26.) önkormányzati rendelettel módosított Ör. 2017. 04. 27-től hatályos 2. § (2) bekezdése szerint:

a) belterületi telek esetén a telekadó évi mértéke a b), c), d) pontok kivételével 301 Ft/m²,

b) a Kerületi Építési Szabályzat (a továbbiakban: KÉSZ) XX. fejezet szerinti közjóléti elsődleges rendeltetésű erdőterületek (Ek-1, Ek-2), védelmi elsődleges rendeltetésű közjóléti erdőterület (Ek-3), valamint a KÉSZ XXIII. fejezet szerinti kondicionáló célú, jelentős zöldfelületű terület (Kb-Ez) után a telekadó évi mértéke 200 Ft/m²,

c) a KÉSZ XX. fejezet szerinti védelmi erdőterület (Ev) után a telekadó évi mértéke 150 Ft/m²

d) a KÉSZ XIX. fejezet zöldterületek, fásított közterek besorolású területe után a telekadó évi mértéke 0 Ft/m²,

e) külterületi telek esetén a telek adó évi mértéke 50 Ft/m².

[20] Az Ör. 4. § (1) bekezdése 2013. január 1-jei hatályba lépésről rendelkezik. A 11/2017. (IV.26.) önkormányzati rendelet 5. § (1) bekezdése szerint a rendelet a kihirdetését követő napon (2017. 04. 27.) lép hatályba és a hatályba lépését követő napon hatályát veszti. A módosított Ör. rendelkezés [2. § (2) bekezdés] tehát 2017. április 27. napjától hatályos.

[21] A Kúria a Köf.5016/2016/4. számú határozatával az Ör. 2. § (2) bekezdésének törvénysértő voltát megállapította és a folyamatban lévő, a 2012. adóévre vonatkozó eljárásban alkalmazási tilalmat mondott ki. A fentiekre figyelemmel jelen ügyben a vizsgálendő önkormányzati rendelet a 2013. 01. 01-2017. 04. 26. között hatályos, valamint a 2017. 04. 27-től hatályos Ör.

III.

[22] A Kúria külön vizsgálta az Ör. 2014. január 1–2017. április 26. között hatályos állapotának törvényességét.

1.

[23] A Kúria a hasonló ügyekben (így egyebek között a Köf.5027/2018. számú ügyben) az indítvány alapján először az adóterhelés abszolút mértékének kérdését, majd a megállapítás során az önkormányzati rendeletalkotási felhatalmazás gyakorlásának kereteit, illetve annak vizsgálhatóságát érinti.

[24] A Kúria Önkormányzati Tanácsa a Köf.5001/2013. számú határozatában – az Alkotmánybíróság határozataira utalással – megállapította, hogy „a vagyoni típusú adók célja az arányos közteherviselés elvének megvalósítása: a vagyonadó alapja minden adóalany

vonatkozásában ugyanaz, a vagyontömeg, jelen esetben az ingatlantulajdon. Az adókötelezettség törvényi okból, a tulajdonolt vagyontömegre tekintettel keletkezik.” Ez azt jelenti, hogy a kötelezettség tartalma, mértéke a vagyontömeg értékéhez – amely egyben az adóalany teherviselő képességét is jelenti – igazodó kell legyen. „Ez az alapja a vagyoadók esetében az adózókkal szembeni azonos (önkormányzati) jogalkotói elbánásnak. E megállapítás normatív alapját elsődlegesen az Alaptörvény XXX. cikk (1) bekezdése adja, e követelményt az önkormányzati jogalkotó esetében ugyanakkor a Htv. [jelen ügy idején is hatályos] 6. § c) pontja közvetíti” (Köf.5024/2016/5.).

[25] A teherbíró képességhez igazodó közteherviselés Alaptörvény XXX. cikkében megfogalmazott kötelezettsége – az Alkotmánybíróság arányos közteherviseléshez kapcsolódó gyakorlata alapján – többek között magában foglalja az adómérték arányosságát. Jóllehet a (helyi) jogalkotónak nagy a szabadsága abban, hogy milyen módon kötelezi az adóalanyokat a közterhekhez való hozzájárulásra, vagyoni típusú adók esetében azonban az adó mértéke nem vezethet az adó tárgyának elvonásához, illetve azzal kapcsolatos aránytalansághoz. A teherbíró képességet meghaladó, a vagyont elvonó, konfiskáló jellegű az adó, amely mértékénél fogva és az adó tárgyát képező vagyontömeghez képest súlyosan aránytalan. Az ilyen adó elveszti az adóhoz mint jogintézményhez kapcsolódó jellegzetességeit, és lényegében szankciónak tekinthető, amely az adó intézményével összeegyeztethetetlen.

[26] A Kúria Önkormányzati Tanácsának gyakorlata szerint az az adómérték, amely évente a vagyon értékének közel 60–70 %-át teszi ki, súlyosan aránytalannak minősül, mivel belátható időn belül felemészti az adótárgyat. A Köf.5081/2012/4. számú ügyben pedig az adótárgy értékének 70%-át kitevő adóteher minősült túlzónak azzal, hogy az eloldódott a vagyontömeg értékétől. A Kúria Köf.5024/2016/5. számú határozatában a telek értékének 64%-át kitevő éves adómértéket minősítette konfiskálónak arra tekintettel, hogy a következő adóévekben az adóteher összege meghaladta a telek értékét.

[27] Jelen ügyben az adómérték által kiváltott terhelés nem állapítható meg, mert egyáltalán az ingatlan forgalmi értéke vitatott.

2.

[28] A Kúria vizsgálata szokásosan kiterjed továbbá az ingatlanok közötti differenciálás szükségességének kérdésére is.

[29] A Htv. 2016. december 31. napjáig hatályos 6. § c) pontja szerint az önkormányzat adómegállapítási joga arra terjedt ki, hogy az adó mértékét a helyi sajátosságokhoz, az önkormányzat gazdálkodási követelményeihez és az adóalanyok teherviselő képességéhez igazodóan – a törvényben meghatározott felső határokra, illetőleg a 16. § a) pontjában, a 22. § a) pontjában, a 26. §-ában, a 33. §-ának a) pontjában meghatározott felső határoknak 2005. évre a KSH által 2003. évre vonatkozóan közzétett fogyasztói árszínvonal-változással, 2006. évtől pedig a 2003. évre és az adóévet megelőző második évig eltelt évek fogyasztó árszínvonal-változásai szorzatával növelt összegére (a felső határ és a felső határ növelt összege együtt adómaximum) figyelemmel – megállapítsa. Megállapítható tehát, hogy az ingatlanok sajátosságai szerinti, így például a belterület és a külterület közötti differenciált adómegállapítás nem volt abszolút követelmény a Htv. 2016. december 31. napjáig hatályos 6. § c) pontja alapján. A helyi sajátosságokat azonban figyelembe kellett venni akkor, ha az azokból eredő eltérések lényeges hatással lehettek az adózói teherviselés arányosságára. Ilyenkor ugyanis az adóterhelés tekintetében indokolt különbséget tenni.

[30] A jelen ügygel összefüggésben már említett előzményi döntés, a Köf.5016/2016/4. számú határozat [17] szerint az Ör. 2. § (2) bekezdés törvénysértő volt, mert „a szabályozás az önkormányzat illetékességi területén elterülő valamennyi telket egységes adómérték-rezsim

alá helyezte a 2012. és 2013. adóévben az évi 301 forint/m² előírásával. Az önkormányzat ezzel mellőzte bármilyen jellegű sajátosság figyelembe vételét az adókötelezettség megállapításakor. A szabályozás ezen módja nem áll összhangban a Htv. 6. § c) pontjával, azzal a törvényi előírással, amely szerint az önkormányzatnak az adómérték megállapításakor figyelemmel kell lennie az illetékességi területe sajátosságaira, ami a telekadó szabályozásakor értelemszerűen a telkek értékére is kihatással lévő sajátosságokat jelenti.”

[31] A 2014–2016. adóévekre ugyanaz a szabály (differentiálatlanul évi 301 forint/m²) volt érvényben. A Kúria a már nem hatályos rendelkezések esetében megsemmisítési jogával nem élhet, ezért a Köf.5016/2016/4. számú határozatában a törvénysértés tényét állapította meg. Általános alkalmazási tilalmat ugyanakkor itt nem mondott ki. A Kúria jelen döntésével viszont ugyanazon a jogalapon, immár a Kp. alapján a törvénysértő rendelkezésekre fő szabály szerint alkalmazandó Kp. 147. § (1) bekezdése szerint kimondta az általános alkalmazás tilalmát.

[32] A 2014–2016. adóévekre tehát, az Ör.-ben a differenciálás hiánya miatt, a Htv. 6. § c) pontjába ütközően a törvényellenesség már önmagában is megállapítható volt, tekintet nélkül az adóteher túlzó voltának vizsgálatára.

IV.

[33] A Kúria ugyancsak külön vizsgálta meg az Ör. 2017. április 27-től hatályos állapotának törvényességét. Az indítványozó bíróság helyesen rögzítette, hogy a 2014–2016. évekre megállapított telekadó jogalapjának vizsgálata során a 2016. 12. 31-ig hatályos Htv. 6. § c) pontja, míg a 2017. évre megállapított telekadó jogalapjának vizsgálata során már a 2017. 01. 01-től hatályos Htv. 7. § g) pontja az irányadó.

[34] A 2017. január 1-jétől hatályos Htv. 7. § g) pontja szerint az önkormányzat adómegállapítási jogát korlátozza az, hogy az adóalap fajtáját, az adó mértékét, a rendeleti adómentességet és adókedvezményt úgy állapíthatja meg, hogy azok összességükben egyaránt megfeleljenek a helyi sajátosságoknak, az önkormányzat gazdálkodási követelményeinek és az adóalanyok széles körét érintően az adóalanyok teherviselő képességének.

1.

[35] Ebben az esetben már kifejezetten vizsgálandó az adóterhelés abszolút mértéke, amire nézve az indítvány a következőt tartalmazza. „A bíróság a perben igazságügyi ingatlanforgalmi szakértőt rendelt ki, aki erdészeti igazságügyi szakértő bevonásával, helyszíni szemle alapján készített szakvéleményében megállapította az ingatlan forgalmi értékét, az alábbi megállapításokat tette: A felperesi ingatlan jelenlegi állapotában erdőtelepítésre, illetve az övezeti előírásnak megfelelő használatra nem alkalmas. Az ingatlan környezeti kármentése csak olyan jelentős kiadással valósítható meg, hogy az ingatlan jelen állapotában forgalomképtelennek tekinthető.”

[36] Az indítvány nem részletezi tovább az ingatlanérték kérdését, amit eszerint 0 Ft-ként kellene számításba venni. A védirat az, amelyik bemutatja a szakértői vélemény telekérték-megállapításának elemeit, valamint a szükségesnek tartott kármentesítés nagyságrendjét. Hivatkozással a Kúria Önkormányzati Tanácsának Köf.5.008/2017/4. számú határozatára, a körülmény, miszerint az ingatlan környezetszennyezés miatt mentesítésre szorul, nem adhat alapot arra, hogy a telekadó mérték meghatározásakor az érintett önkormányzatnak kivételt kellett volna képeznie az adott ingatlan rendeltetése szerint. Más, egyedi eljárásban (ingatlanügy, kárfelelősség stb.) ez az állapot természetesen figyelembe vételre kerülhet.

[37] Jelen ügyet illetően azonban lényeges az indítvány szerepe. A Kp. 140. § (1) bekezdése szerint az indítványra a keresetlevél szabályait kell alkalmazni. A 37. § (1) bekezdés f) pontja alapján ezért az indítványnak tartalmaznia kell a közigazgatási

tevékenységgel (az önkormányzati szabályozással) okozott jogsérelmet, az annak alapjául szolgáló tények, illetve azok bizonyítékai előadásával. Mindezzel kerülhet megalapozásra a jogalkotási mulasztással vagy törvénysértéssel való összefüggés fennállása. A kifejezetten erre irányuló kifejtés hiányában az indítvány állítása nem lehet kellően megalapozott.

2.

[38] Az indítvány szerint a 2017. 04. 27-től hatályos Ör. 2. § (2) bekezdése továbbá figyelmen kívül hagyja a helyi sajátosságokra és az adóalanyok teherbíró képességére vonatkozó differenciálási kötelezettséget.

[39] A védirat azonban részletezi a módosítás nyomán a rendeletbe került különböző differenciáló szabályokat a módosított Ör. 2. § (2) bekezdés b–e) pontjaival egyezően. Valójában tehát a jogi helyzet változott a korábban hatályos Ör.-hez képest. A Kúria rámutat, hogy az indítványozó bíróság csak általánosságban utal a differenciálás hiányára. Nem szembesíti az általa elvárt szempontot a módosítás folytán immár létezett csoportosító szabályokkal. Nem kérdőjelezi meg továbbá a szabályozás normatív voltát.

[40] A Htv. alkalmazandó 7. § g) pontja szerint további, a korábbi adóévektől megkülönböztető sajátosság az is, hogy a helyi adó tényállási elemeinek csak összességükben kell megfelelniük a helyi sajátosságoknak, az önkormányzat gazdálkodási követelményeinek, továbbá az adóalanyok széles körét érintően kell csak igazodniuk az adóalanyok teherviselő képességéhez. A vitatott helyi sajátosság megnevezésén túl tehát az is igazolásra szorulna, hogy vajon az adóalanyok széles köre érintett-e hátrányosan az adott szempontot figyelmen kívül hagyó szabályozás miatt.

[41] Az adóalanyok teherviselő képessége meghaladásának igazolása, törvényi követelményekkel ütköző módon, szükséges tartalmi feltétel az indítványban az általános szabályozás tartalmának esetleges megkérdőjelezéséhez. A normakontroll eljárásban a Kúriának ugyanis jellemzően nincs lehetősége közvetlenül bizonyítás lefolytatása útján az ilyen hiány pótlására. Jelen ügyben ezért a helyi sajátosságok általános meghatározása, mely jogellenesen hiányozna az Ör.-ből, nem került előtárára az indítványozó részéről.

[42] A 2017. adóévre vonatkozóan mind a támadott Ör. tartalma, mind a Htv. által adott szabályozási környezet releváns módon változott. A korábbi évekre vonatkozó jogi megállapítások tehát aggálymentesen ekkor már nem ismételhetők meg. Az új körülmények által kiváltott jogsérelem azonossága a Kúria szerint nem került meggyőzően bizonyításra az indítványban. Sem az ingatlanértékelés módja, sem a szabályozásban szereplő differenciálás esetleges hibájának mibenléte, sem az adóalanyok meghatározott körének érintettsége nem került kifejtésre. Emiatt a 2014–2016. adóévek vonatkozásában kimondott törvénysértéssel ellentétben a 2017. április 27-étől hatályos Ör. 2. § (2) bekezdése tekintetében a Kúria törvényellenesség kimondása iránti indítványt e részében elutasította.

3.

[43] Mivel az indítvánnyal érintett Ör. 2014. január 1–2017. április 26. között hatályos 2. § (2) bekezdése a differenciálás hiánya miatt a Htv. 6. § c) pontjába, 2017. január 1–2017. április 26. között ugyanezért megállapíthatóan a Htv. 7. § g) pontjába is ütközött, a Kúria egyfelől a Kp. 146. § (1) bekezdése alapján kimondta a rendelkezés törvénysértő voltát, továbbá elrendelte a Kp. 147. § (1) bekezdése szerint az adott ügyben való és az általános alkalmazás tilalmát.

[44] Az indítvánnyal érintett Ör. rendelkezés további hatályos állapota körében ugyanakkor, az indítvány hivatkozott tartalma alapján a benne foglalt érvek mibenléte és részletezettségi szintje alapján – megítélhető módon – törvényellenesség a továbbiakban már nem volt megállapítható.

[45] Összességében a Kúria Önkormányzati Tanácsa ezért az indítványnak részben megfelelően az Ör. 2. § (2) bekezdését a 2014. január 1–2017. április 26. között hatályos állapotában törvénysértőnek mondta ki, és ezért általános alkalmazási tilalmat állapított meg a Kp.147. § (1) bekezdése alapján; míg másfelől a 2017. április 27-étől hatályos Ör. 2. § (2) bekezdésére vonatkozóan az indítványt – ebben a részében – elutasította a Kp. 142. § (2) bekezdésére hivatkozással.

A döntés elvi tartalma

[46] Az önkormányzati rendelet normakontrolljára irányuló indítványnak tartalmaznia kell a bírói álláspont indokait, és teljes körűen a törvényellenesség megállapítása iránti igényt alátámasztó bizonyítékokat is ebben kell szerepeltetni.

Záró rész

[47] A Kúria az indítványt a Kp. 141. § (2) bekezdése szerint tárgyaláson kívül bírálta el.

[48] Jelen eljárásban a Kp. 141. § (4) bekezdése alapján az önkormányzati rendelet törvényességének vizsgálatára irányuló eljárásban a feleket teljes költségmentesség illeti meg és saját költségeiket maguk viselik.

[49] A Magyar Közlönyben történő közzététel a Kp. 146. § (2) bekezdésén, a helyben történő közzététel a Kp. 142. § (3) bekezdésén alapul.

[50] A határozat elleni jogorvoslatot a Kp. 116. § d) pontja és a 146. § (5) bekezdése zárja ki.

Budapest, 2019. szeptember 10.

Dr. Balogh Zsolt s. k. a tanács elnöke, Dr. Horváth Tamás s. k. előadó bíró, Dr. Dobó Viola s. k. bíró